

Nom de plume

Eindelijk

Met twee treden tegelijk kwam Rebecca de trap af. Alle kamers boven waren schoon en voor de laatste keer gecheckt. Ze zouden zo meteen naar het vliegveld vertrekken. España: 'Estamos llegando.' We komen eraan! Alles was tot in de puntjes geregeld. Het huis en de auto waren verkocht. Die laatste leverden ze zo meteen in bij de garage en de sleutels van het huis bij de makelaar. Bij aankomst in Spanje stond er een huurauto op hen te wachten en wederom een ritje naar de makelaar, nu de Spaanse, om de sleutels van hun nieuwe casa op te halen. Ja, dat kon je rustig aan Ruben overlaten. Manager pur sang. Hij was de laatste twee weken nogal nerveus en snel chagrijnig, maar dat was niet zo gek. Hij had het leeuwendeel van deze emigratie op zich genomen. Rebecca had nog zitten worstelen met de deadline van haar laatste column voor een bekend tijdschrift en een laatste interview voor een ander blad. Ze had daardoor aanzienlijk minder tijd gehad om andere dingen te regelen. Ruben had eerder ontslag genomen en was de laatste maand vrij om alles voor te bereiden. Oké, hij was er ook veel beter in. Rebecca's hoofd was vaak een chaos. Ruben had het transport van de huisraad geregeld. Ze namen nu alleen een koffer mee naar het vliegveld; alsof ze op vakantie gingen.

Rebecca kwam teruglopen met twee kartonnen bekertjes koffie. Wat een geur voor de geur van 'verbrande koffiebonen'. Ruben ijsbeerde heen en weer met de telefoon aan zijn oor. De laatste loodjes waarschijnlijk, dacht ze. Ze waren klaar voor een nieuw avontuur. De koffers hadden ze al ingecheckt. Nu was het alleen nog wachten tot ze aan boord konden gaan. Eindelijk zouden ze weer tijd hebben om te praten met elkaar. Echt praten met elkaar. Weer wat diepgang in de relatie brengen. Het feit dat Ruben zich de laatste tijd steeds meer had teruggetrokken en kriegel reageerde, had ze voor lief genomen. Zelf was ze te veel verdiept geweest in haar laatste schrijfsels, het afscheid op kantoor en van de vriendenkring, alles inpakken, huis schoonmaken en het 'we gaan weg' huisfeestje. Het laatste; daar had iedereen wat van gevonden. 'We vertrekken,' had ze gezegd. 'Maar waarom dan? Jullie hebben hier toch alles goed voor elkaar? Weet je wel wat van de wet- en regelgeving daar in dat dorp? Spreek je de taal wel? Hebben

jullie wel een vergunning?' Ze wisten het allemaal beter. 'En wij dan?' hadden ze gezegd. 'Jullie zijn allemaal van harte welkom in onze villa,' had ze lachend geantwoord.

Toen hij Rebecca zag aankomen met twee bekers, draaide hij zich om en beende al pratend van haar weg. Ze liep hem achterna met zijn koffie en riep hem. Ruben stond stil, sprak een laatste woord in zijn mobiel en drukte hem uit. 'Je koffie lieverd.'

'Ik wil helemaal geen koffie.' Hij keek haar niet aan.

'Nou zeg, had je dat niet even kunnen zeggen? Ik heb net €4,65 per beker betaald.'

'Rebecca.' Ruben stopte.

'Wat is er?' vroeg Rebecca.

'Rebecca, ik.... Ruben keek op.

'Rebecca, ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik ga niet mee naar Spanje. Ik wil geen B&B meer, ik wil geen Spanje en ik wil geen jou meer.'

Zo. Hij had het gezegd. Met open mond liet Rebecca de bekers uit haar handen vallen. De hete koffie spetterde op haar nieuwe gympies. 'Als dit een grap is, Ruben Meijer, dan is ie niet leuk! Het is gewoon de stress schat. Komt het omdat ik te weinig heb geholpen? Rustig nou lieverd, in Spanje komt alles goed.'

'Nee!' Ruben stond wijdbeens voor haar. 'Nee,' zei hij, 'nee, nee, nee. Ik kan dit niet. Ik dacht dat ik dit wilde, maar ik kan het niet. Ik vertrek.' Rebecca begon zenuwachtig te lachen: 'Ja, dat is toch ook precies de bedoeling van dit hele plan.'

'Nee! Ik ga weg. Bij jou. Ik had het moeten zeggen, maar wist niet hoe. Ik durfde niet meer. Als bij het altaar zeggen dat je toch niet wilt trouwen. Rebecca; ik heb iemand ontmoet en ik ga niet verder met jou. Ik kan het niet.' Hij stond op, pakte zijn handbagage en keek haar aan: 'Het spijt me,' zei hij stroef, draaide zich om en liep haar leven uit. Rebecca had al die tijd met een meelevende glimlach naar hem staan kijken. Ruben en zijn typische humor. Maar nu bestierf haar lach op haar gezicht. Ze wilde hem roepen, maar hij verdween al in de menigte. Ze zakte op de dichtstbijzijnde stoel. Ongelovig schudde ze haar hoofd. De stress was hem vast even teveel geworden. Hij zou even rondlopen, afkoelen en zo meteen weer voor haar neus staan en zeggen: 'Sorry Bec; ik werd ineens zenuwachtig nu het grote avontuur echt gaat beginnen. Sorry liefje.' Hij zou weer naast haar gaan zitten, een arm om haar heen slaan en zijn neus in haar hals

drukken. 'Sorry hè, van net,' zou hij zeggen en zij zou zijn haar aaien en zeggen dat alles goed kwam.

Een jaar geleden was Ruben met dit plan gekomen. Rebecca wilde in eerste instantie helemaal niet emigreren, een B&B opzetten en voor allemaal onbekende mensen zorgen. Maar Ruben had maanden op haar ingeprept en haar uiteindelijk weten over te halen met de bekende 'Ik vertrek' redentaties. Minder stress, het klimaat, de Spaanse manier van leven, siesta, fiesta en meer tijd voor elkaar. Langzaam had hij Rebecca gewonnen voor dit idee en ze was steeds enthousiaster geworden. Zeker het idee van schrijf cursussen geven in een warme, zonnige omgeving had haar verleid.

Wat hadden ze veel afleveringen van 'Ik vertrek' gezien en er om gelachen. Om de slechte voorbereiding. De gekochte huizen met alle gebreken. Geen water. Geen stroom. Bouwvakkers die niet op kwamen dagen. Lekkage. De vergunningen die maar niet afgegeven werden. De taal die men niet machtig was. De problemen hielden niet op. Allemachtig! Uiteraard leverde het heerlijk tv op. Nee, dan hadden zij de planning wel beter gedaan.

Het had ruim een half jaar geduurd voordat ze het perfecte huis op de perfecte locatie hadden gevonden. Ruben had daarna een gestor in de arm genomen, was regelmatig op en neer gevlogen, had een Nederlandse aannemer gevonden voor de verbouwingen en nu was alles nagenoeg klaar, inclusief verhuurlicentie. Zij had tussen de bedrijven door al drie cursussen Spaans gevolgd en sprak al een aardig mondje over de grens. De website was nagenoeg klaar; ze had al een paar aanvragen binnen. Nee, hun avontuur leverde geen hilarische tv-momenten op. De volgeladen vrachtwagen was al vanuit Nederland in hun Spaanse dorp gearriveerd en Ruben had de aannemer zelfs zover gekregen dat hij met zijn ploeg alle spullen zou uitpakken! Voor hen geen onaangename verrassingen.

Het was tenslotte zijn idee geweest. Het was zijn droom. Niet echt de hare. Ze had gedacht dat ze gelukkig zou zijn, als hij het was. Diep in haar hart wilde ze helemaal geen B&B. Spanje prima, maar een huis vol wisselende gasten, eindeloos beddengoed wassen, ontbijtjes regelen, hectares gras maaien, bbq'en met de hele meute, zwembad schoonhouden ...

Oh god; het drong langzaam tot haar door. Ze stond op het punt te vertrekken naar een nieuw land, een nieuw huis en een nieuw bedrijf. En dat alles in haar eentje. Ze had op hem vertrouwd. Maar hij duidelijk niet op haar. Iemand anders? Wie dan? Ze had niets in de gaten gehad. Ze had teveel in haar eigen hoofd gezeten. Hoe lang eigenlijk al? Hoe stond hun relatie er eigenlijk voor? Hadden ze langs elkaar heen geleefd? Had ze zich nog wel in hem verdiept? Hij in haar? Of waren ze als zoveel stellen maar door aan het jagen zonder stil te staan bij de inhoud van hun relatie?

Daar kwamen de tranen. Ze wist het niet meer. Ze wist het daadwerkelijk niet meer.

Wat een rotzak. Ellendeling. Ze had alles opgegeven voor hem. Voor zijn geluk notabene! Haar huis, haar werk, haar dorp, haar... Waar ze allemaal zo gelukkig mee was geweest.

Ze keek om zich heen. Al die mensen die hier rondliepen. Maar Ruben liep daar niet bij. Taal nog teken van haar partner. Hij was echt weg. Op het moment dat ze een nieuw leven zouden starten, ging hij er met de staart tussen de benen vandoor. Ze wilde niet in paniek raken en trachtte na te denken over haarzelf en de Ruben/Rebecca relatie.

Was ze wel zo gelukkig geweest met haar column voor dat enigszins gedateerde tijdschrift? Het huis dat eigenlijk in een te drukke buurt stond. Haar vrienden, die eigenlijk meer kennissen waren. Haar carrière die eigenlijk op een rangeerterrein stond. Haar relatie. Waren ze eigenlijk nog wel man en vrouw? Of toch meer broer en zus geworden? Als ze nu eens heel eerlijk tegenover zichzelf was....

Had Ruben dan misschien een heel klein beetje, ietsie pietsie gelijk? Waar was de romantiek tussen hen? De sex? Raakten ze elkaar nog wel aan? Behalve een vluchtige kus op de wang bij het binnenkomen en weggaan. Was de emigratie eigenlijk gewoon een vlucht voorwaarts geweest?

Ruben had gelijk gehad. Er was inhoudelijk niets meer tussen hen. Wat dapper van hem, om er op het laatste moment toch tussenuit te knijpen.

Ze veegde met een driftig gebaar haar tranen weg. Misschien was het voor haar ook tijd om haar leven om te gooien. Maar dan geen B&B voor haar. Geen groot huis met kamers, een enorme tuin met zwembad en kampeerplekken. Ze moest er eigenlijk niet aan denken. Ze zou hem

gewoon weer te koop zetten en op zoek gaan naar een klein huisje in het dorp. Ze zou er vast een baan vinden. Ze had tenslotte twee handen.

Haar vlucht werd omgeroepen. Ze pakte haar tas en met de instapkaart in haar hand liep ze naar de gate.

Ik vertrek, dacht ze. Ik vertrek gewoon.